

Sandhed (Ja! Ja!). Det, troer jeg, skal være vitterligt for al Verden, at det danske Folk vel veed, at det har vundet sin Frihed, og at det har vundet denne Frihed i fuldkommen Samstemning med sin Konge (Ja! Ja!), og ikke vil bygge denne Frihed paa Anarchiets løse Bund, men paa en god og borgerlig lovlig Orden, og derved befæste Tilliden til Landets Stilling og Tilstand. Jeg har troet, at jeg, ved at udtale disse Ord, vilde finde fuld Samstemning i denne ærede Forsamling (Stærk og almindeligt Ja! Ja!), og jeg vilde ønske, at de maatte trænge videre og navnlig til den Befolkning, som nu villedes, og som maaskee Intet ønskede hellere end at vende tilbage i Forbindelse med det Land, som vistnok vil være istand til at give den fuldkommen Tryghed for dens Frihed, for dens Ret og Eiendom. Det er kun denne almindelige Bemærkning, jeg paa Sagens nærværende Standpunkt har troet at burde tillade mig. Derfor der ved anden Behandling skulde gives Anledning til videregaaende Bemærkninger, skal jeg forbeholde mig i det Enkelte at udtale mig.

Cultusministeren: Da den af mine Colleger, hvem det nærmest paalaa at tage Ordet i denne Sag, jo ikke er tilstede, troer jeg ikke at burde undlade selv at sige et Par Ord i Anledning af de Foredrag, der sidst ere hørte. Hvad den sidste ærede Talers Uttringer angaaer, da kan det ikke af Ministeriet modtages anderledes end med en høi Grad af Anerkjendelse. Naar Ministeriet ikke kan fordølge for sig selv, at det under de nærværende Lidsomstændigheder maa paalægge Landet vistnok tunge Byrder, saa maa det være beroligende for Ministeriet ikke blot at kunne sige sig selv, men ogsaa at kunne modtage paalideligt Vidnesbyrd af Folkets Repræsentanter om, at disse Byrder kunne bæres, og at de bæres gjerne for de vigtige Formaal, for hvilke de kræves. Ministeriet skal aldrig ved den Tiltro, hvormed de fornødne Midler, som Landets Tilstand kræver, bevilges, lade sig henrive til at glemme, at det skal bruge disse Midler med Forsigtighed og Vaersomhed, for paa bedste Maade at opnaae det Formaal, som derved tilsigtes.

Jeg vender mig til de Bemærkninger, som ere

fremkomne fra den næstforegaaende ærede Taler, og som væsentligt angik denne Sags formelle Side. Der kan Ingen mere end Ministeriet anerkjende, ogsaa i denne Henseende, den Mand, som gaaer igjennem det nedsatte Udvalgs Betænkning, og den Belvillie, hvormed Udvalget har tilraadet Thinget at tage denne Sag saaledes, som den nu, efter Omstændighederne, paa den bedste og lempeligste Maade kan tages. Ministeriet anerkjender fuldtvel, at, som Sagen nu staaer, har der ikke været givet Landstinget den Leilighed, som det vel kunde have Krav paa, til at have Indflydelse paa den første Finantslov, der er forelagt den danske Rigsdag. Men Thinget, troer jeg, vil ogsaa anerkjende, og denne Anerkjendelse er det, der har bestemt Udvalgets Dom, at det hverken er Ministeriets eller det andet Things Skyld, at Sagen har stillet sig saaledes. Det ligger væsentligt ene i de Vanskeligheder og den Langsomhed i Behandlingen, der maatte være uafskillelig fra den første Finantslov, der forelagdes, og hvorved man paa det Sted, hvor den første Gang kom til Forhandling, og dette var jo bestemt i Grundloven, meget let maatte komme til at bruge saamegen Tid dertil, at det andet Thing maatte forbeholde sig sin Indvirkning, naar der ikke var overordentlig stærk Opfordring til at gjøre den gjældende strax, til den næste Finantslov. Der er, troer jeg, dog kun Spørgsmaal om at indrømme, hvad Diebliffet kræver; thi, hvad Fremtiden skal kræve, derom vil jo Forlangende komme frem i den næste Finantslov igjen, og derpaa vil altsaa ogsaa dette Thing kunne faae sin fuldstændige Indflydelse.

Naar der imidlertid af den ærede Taler er yttret visse Betæneligheder om Hensigtsmæssigheden af ganske at slutte sig til Udvalgets Betænkning og anbefale Loven til at vedtages her i Thinget i den Form, i hvilken den er kommen fra det andet Thing, saa vil jeg først søge at imødegaae, hvad der er yttret om den hele Lovs Udseende og almindelige Skikkelse. — Jeg troer, at den ærede Taler dog derved noget oversaae, at der just i vor Grundlov er brugt Udtrykket „Finantslov“, og at ved selve dette Udtryk den Form i det Væsentlige er betegnet, som nu er vedtagen i det